

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001-València
Tel. (96) 352 48 69.

Provença, 324, 2n.
08037-Barcelona

Impremta 1, pral.
07001-Ciutat de Mallorca.

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller delegat:
Eliseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon
Redacció:
Adoll Beltran, Vicent Partal, Ismael López
Documentació:
Enric Bellveser
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis

Delegacions:
Josep Pasqual Broc (Castelló de la Plana)
Miquel Martínez (Alacant)
Josep-Ramon Lluch (Barcelona)
Josep Rosselló (Ciutat de Mallorca)

Fotògrafs: Jesús Ciscar, Carles Francesc, Jordi Vi-
cent, Vicent Gamir, Pau Barceló, Francesc Cutillas

Disseny i maquetació:
L. Casanovas

Portada: Vicent Gràcia

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz

Promoció: Jordi Enguix

Impressió i composició:
Tip. Art. Puertes, S.L. - Palleter, 47
46008-València

Col·laboradors:
Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià Garcia Candau,
Ramon Barnils, A. Solé, Joan F. Mira, M. Vázquez
Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra,
Josep Piera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat,
Jaume Fuster, Jaume Lorés, Josep M. Llombart,
Bernat Capó, Alfons Llorens, V. Soler, M. A. Cap-
many, Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics,
F. Garcia Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rausa,
Joan Rendé, Andreu Manresa, Francesc Signes,
Amat Sánchez, Vicent Marqués, B. Mesquida, M.
Munoz, M. S. Jardí, Josep Pitarch, C. Gàmez, E.
Sòria, Valentí Puig, J. Triadú, M. Cahner, Gustau
Munoz, Fúlvia Nicolàs, Tirso Irure, Vicent Martí

**Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions:** Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001-València Tel. 352 48 69.
Depòsit legal: V. 853-1984

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en els
articles editorials.

Des del Temps

Crisi a la valenciana

Potser serà una lectura mal assi-
milada del *Presoner de Zenda*
o d'alguna novel·la semblant.
Potser serà simple falta de pràctica,
però la «crisi» del govern valencià,
començada amb tan poca elegància i
acabada ací caic allà m'alce, fa pen-
sar masa en una batalla palatina en
qualsevol petit estat centroeuropeu
d'opereta (d'aquells que ja no que-
den), en què els polítics juguen un
paper poc brillant i els mitjans de co-
municació han de jugar-ne un altre
que tampoc no resulta de bon passar.
I Johan I de Valentínia, mentrestant,
dominant el panorama amb ull d'à-
guila i les urpes disposades... ¿A
què? A amenaçar pertot arreu, més
gall de brega que àguila heràldica, i a
guanyar més terreny als rivals.

Dissortadament, les còpies no han
resultat prou clares. Ni ací hi havia
un Boyer, ni un Morán, ni molt
menys un Gran Duc del Valentinat
disposat a oposar als designis del
príncep la força aïrada dels seus fi-
dels. El vol majestuós de l'àguila ha

quedat en vol de gallina —gallinaci,
hauria dit l'admirat Josep Pla— i el
molt lleial («per a ofrenar», etc.) Reg-
ne de Valentínia ha travessat el risc
de semblar un galliner, amb menys
èxit que desgràcia.

Mal senyal, en tot cas, a banda
bromes. Si per a substituir alguns
consellers i redistribuir algunes zones
de poder, els socialistes del País Va-
lencià organitzen un rebombori tan
acusat, ¿què no faran, quan arribarà
el moment, pròxim, d'elaborar les
l·listes electorals? Les bufetades
—dialèctiques, és clar— poden arri-
bar a sentir-se més enllà del Mont
Caro. Allà on un diabòlic artefacte
dels *visitants* llança sobre el pacífic
poble valencià les miasmes de TV3.
Sense que, ai, aquests xicotets puguen
fer res per a impedir-ho.

Ara ja se'n poden anar tranquils
de vacances. Han incorporat al lèxic
de la política actual un nou terme:
«crisi a la valenciana». Com la pae-
lla, les falles i l'orxata, sense anar
més lluny.

El poder és el partit

Resulta ben curiós. Ara ja, tots
els consellers del govern valen-
cià coincideixen en una dada
biogràfica: tots han nascut a la pro-
víncia de València. Excepte, per ca-
sualitat, Joaquín Colomer, que va
nàixer a Madrid. Ni un d'Alcoi, o de
Vila-real, o d'Alacant o del Raval de
Castelló de la Plana. Ni un. Sembla
que ni fet a posta, per moltes excuses
que vulguen aduir.

Jerma ha demostrat, una vegada
més, qui mana en el PSPV-PSOE:
ell. No sense discussió ni sense rivals,
però ell. Aquesta remodelació li ha
permès, a banda els canvis de perso-
nes, concentrar molt més poder del
que tenia com a president de la Ge-

neralitat. Fins i tot sembla que els
canvis han estat justament una excu-
sa per a tenir les mans lliures i procedir
a aquesta concentració, que
d'una altra manera no hauria pogut
fer. No pot ser casualitat que dos
dels tres nous consellers (Doménech i
Colomer) siguen independents. En
comptes d'elevar nous militants so-
cialistes —és a dir, en comptes de
concedir-los un poder suplementari—
ha optat per professionals de
prestigi que no podran entrar en el
joc partidari, contra ell.

Ara s'obri un període en què el
president podrà preparar, amb no-
ves armes i amb menys hipoteques, el
seu futur. I, encara que resulte ben
estrany, també una part del nostre.

Francesc Pérez i Moragon